

még az összetartozás révületében élő nemzeti oldal kezébe, és a kormányzat ne tudja céljait és eszményeit eljuttatni a néphez — persze ehhez is egy Antall kellett — és így végül elmaradt a rendszerváltás. Az élménye mindenképp. A sajtó, a tömegtájékoztató megette a magáét, a két alelnök személyén és az új MTI-elnökön kívül érdemi változás nem történt; most tehát filozófusunk, aki üzletembernek jobbnak tűnik, azonnal megajánlja a változatlan állapotban hagyott tömegtájékoztató függetlenségét, hogy majd el tudja viselni ennek a független tömegtájékoztatósnak az önzetlen támogatását, ha kormányra került. A független hozsánna sokkal edesebb a fülnek, mint a beSorosozottaké. No, természetesen az említett személyek és még néhány hazafiságot igazolt szerkesztő elbocsátása majd elkerülhetetlen lesz, de erről most nem szól Janos Kis.

Ma még más a helyzet, mármint Kisék szerint. Most még nincs sajtószabadság, mert egyik-másik eszédeszt megakadályozzák a korlátlan hazudozásban. Sajtószabadság csak akkor lesz, ha az SZDSZ—MSZP és esetleg a Fidesz hatalomra kerül, kiegészül a főhazudozókkal és ugyanazt csinálja, amit a 80-as évektől kezdve folyamatosan: támogatja a „jó értelemben vett kozmopolitákat.” (Antall József kifejezése.) Akkor majd a Charia már nem tűntet, hanem elmegy vadászni. A műveiket most visszavont írókra, művészekre díjazás hull, amaz népiekre, vagy egyszerűen csak nem-eszédesztésekre, akik Csúcs és Nahlik alatt is publikálnak, pedig egy kis koplalás vár. Nem lesznek nyíltan kitiltva, de műveik alkalmatlanoknak minősíttetnek.

A lényeg: semmit sem csinálni

Igen ám, de van egy kis bökkenő! Az áhított kormányváltás még van öt hónap. Addig még a kormány el tudna érni olyan változásokat a tömegtájékoztató rendszereiben, amelyeket csak összevont liberális mancsokkal lehetne gyorsan visszarendezni. Mert hiszen, ha a nemzeti szellem, akár csak töredékesen is, de jelen van a tömegtájékoztatóban, akkor nem lehet a kormányoktól és pártoktól független állapotát kihirdetni. Mert akkor rosszul van filézve.

Ezért tehát a kormányt és a nemzeti oldal egyes elemeit most kell megakadályozni abban, hogy visszafordíthatatlan változásokat idézzenek elő a tömegtájékoztatóban, most kell beerőltetni újra a médiatörvényt, hogy azzal teljen az idő, és most kell akciózni, külföldi segítségért folyamodni a sajtószabadság megmentése érdekében, hogy most ne történjék semmi.

Az együttműködés az MSZP és az SZDSZ között ebben a kérdésben példás. A külföldi nyomásgyakorlást a sajtószabadság megvédésére együtt szervezik, a pénzt rá Soros adja — a belföldi ellenállást pedig az MSZP. Már össze is gyűjtött vagy hatvanezer aláírást, hogy az Országgyűlés tűzze napirendre a médiatörvényt. A cél világos: amíg az Országgyűlés a médiatörvényt tárgyalja, addig minden átszervezést el kell halasztani. Ez bevált módszer, ezzel már két évre megbénították a magyar törekvéseket. Külön Ferenc és az MDF liberálisai segédkeztek nekik ehhez. Kulin ma MDF-frakcióvezető: a veszély óriási!

A másik célja Kis Jánosnak a megosztás. Hangzatos ígéreteivel, engedékeny-

1989. március 15. Budapest. Az alternatív szervezetek fővárosi demonstrációja.

MTI-FOTÓ: CSER ISTVÁN

ségével tovább akarja darabolni a már úgyis szétfűlt táborot, azt akarja, hogy azok fogják le a radikálisok kezét, akik meglegszenek az általa odadobott kuncsal, akiknek éppen azok a bizottsági, parlamenti helyek kellene, amelyeket ő kilátásba helyez a megalkuvóknak. Marakodjon csak a nemzeti oldal. Legyünk barátságosak velük, amikor ők olyan jók hozzánk, őrizzük a stabilitást, ne élezzük ki a konfliktusokat, törődjünk bele. Ezt a hatást várja ő egyes MDF-politikusoktól: miközben az asszonyka simogatja a pulton a drága paktumkeltét, férjemuram átmegy liberálisba.

Nem vitás, nagy kombinátor működik itten. Legalább annyira gyakorlatias ez a filozófia, mint a Leniné.

A saját tábor számára ugyanakkor nagy biztatás ez a szöveg. Biztos győzelmet sugall anélkül, hogy kimondaná. Kis János igencsak jaltai korszakát éli most. Még nincs vége a háborújának, de ő már a tér — magyar életér — felosztásán elmélkedik.

Mint látjuk tehát, Kis Jánosunk mesebeli távlatokat rajzol fel a nagy koalíciós kormányzás esetére. Neki van egy álma, mint a moszkvai, szentpétervári, buharai bolsiknak: a meleg tengerekre való kijutás, és ez a nagykoalíció, amelyet ők irányítanak, miként Rákosi Mátyás annak idején. Így a felelősség megoszlik, de a hatalom a kezükben összpontosul.

Kell a nemzeti látszatjelentés

Mert az SZDSZ és az MSZP is valójában fél valamilyen nemzeti látszatjelentés nélkül hatalomra kerülni.

Végő tiszteletadás 1956 mártírjainak. 1989. június 16-án Nagy Imrére és sorstársaira emlékeztek a Hősök terén

MTI-FOTÓ: TÓTH ISTVÁN CSABA

Kis János látja, hogy Antall József nélkül az MDF veszélyesen kicsi lett, még az is kétséges, hogy elérje-e azt a méretet, amivel bele lehet illeszteni a nagykoalíció főpincéri táskájának valamelyik rekeszébe. Ezért tehát Kis most gyorsan fel akarja hizlalni a második paktum paraszolvenciájával a maradék MDF-et. Küzdejet, gyerekeket — üzeni nekik —, erősödjöttek és sokasodjatok, hiszen van miért küzdenetek, hiszen ha jó értelemben vett magyarok lesztek, vagyis elfelejtitek magyarságotokat — még ráadást is kaphattok.

Lezsák a célkeresztben

No, persze Kis Jánosunk nem olyan ember, aki, amikor ad vagy kínál, ne szabna feltételeket és ne fenyegetőznék. Mivel azt már nem követelheti, hogy a népi radikálisokat távolítsák el a pártból, mert már megtörtént, most burkoltan arra szólítja fel a kormányt és az MDF vezetőit, hogy ők maguk határoldjanak el a kirekesztetté, a „szélső-jobból”, és ők maguk hassanak oda, hogy a következő parlamentben mind a kiscigádák, mind pedig a MIÉP jelentéketlen tényező legyen. Most Lezsák Sándor van kitérve. Antall Józsefet méltatva így ír a mi filozófusunk: „1990 őszén kizsárolta a baloldali populista Bíró Zoltánt az MDF-ből, de azon az áron, hogy kiszolgálta magát a jobboldali populista Csúrka Istvánnak. 1993 tavaszán Csúrkát is távozásra kényszerítette, de ezúttal a Csúrka nézetét osztó Lezsák Sándorral kellett kiegyeznie.” Azután természetesen egy megrovás következik a sorozatos kirekesztéseket végrehajtó Antall címére, mivelhogy nem használt szisztematikusan az ő követeléseit teljesítéskor. Hát, valóban nem!

Most Lezsák Sándoron a sor: vagy bebizonyítja, hogy nem osztja nézeteimet, amelyeket valóban nem oszt, vagy sorozatos heccelés tárgya lesz. Soha nem tud a saját ügyeivel foglalkozni, mert mindig azt kell szemé előtti tartania, hogy megféleml-e a Mérleg utca/Közársaság tér elvárásainak.

Ez tehát a kisjányosi írás fő mondani-alója: mi győzünk, de nem írtunk ki benneteket, ha addig is jól viselkedtek. Kötünk majd egy második paktumot, amelyben rögzítjük, hogy az elmaradt rendszerváltást végleges állapotnak tekintjük. A magyar sorskerdekekben való tündöcs helyéül az e célra már jól bevált Rodostót ajánljuk. Ha az MDF paktum-szárnnya a felajánlott állások fejében nemetiszin gyolcsokba csavarva szállítja a köznyugalmat, féken tartja vagy széveri a népi radikálisokat, illetve elvezet a pusztába minden olyan nemzeti kezdeményezést, amely netán feltenné a kérdést, hogy kik az uralkodók ebben az országban, és milyen helyesinálás folyik itten, milyen következményei lesznek ennek az elmaradt rendszerváltásnak egy-két évtized múlva, kiknek a kezére kerülhet az ország, akkor még a Fidesz-változat is bekövetkezhet: „bent kell tartani a főurmat a kormányban, mert csak így lehet semlegesíteni.”

Ezt ma, az MDF kormányzása idején le meri írni valaki. Persze, miért is ne? Hiszen ki emlékszik már arra, hogy ilyen már volt. Megbaldogult Vorosilov elvtárs idején pontosan így semlegesítették a kiscigádá kormányt. És vajon ennek az eltelt három évnek nem ez a tartalma?